

EL TELÈFON

Un relat de: [Materile](#)

La seva casa, des que s'havia mort el seu marit, era un museu. La Pura sempre deia que les coses tenien vida i no les podia abandonar o llençar mentre funcionessin. I qui s'atrevia a portar-li la contrària? Qui més qui menys deixava que visqués el que li quedava de vida.

El temps passava monòtonament, cada dia el mateix, fins i tot carregar els mòbils. Sí, els mòbils, en tenia sis!! Els dos últims ja eren intel·ligents, que en diuen, i ella sempre ho recalcava. Ui, si el seu marit visqués! Ell només en tenia un, d'aquells que es pengen a la paret i sempre saps on el tens. Tampoc el perds o te'l roben. No els has de carregar cada dia. Aquells eren una altra cosa molt diferent als d'ara.

L'últim que es va comprar hi pot fer un munt de coses: fotos, escriure i enviar imatges. Pot compartir la seva vida, si vol. No ho fa perquè ja quasi no s'hi veu i no li queda quasi ningú. Però ella els manté vius!

Sistemàticament, cada dos dies els carrega tots. Tots juntets i alhora. Ai, si ho veiés el seu marit que al cel sia, que no se li ocorri baixar, que allà dalt està molt bé, i ella a la Terra.

Sí, sí, quan ve algú sempre li pregunta per què ho fa, i ella, una mica mosca, sempre respon: "perquè encara tenen vida"; tant costa d'entendre?

Això sí, ho ha de reconèixer: Quan arriba Nadal és un martiri i té molts problemes.

A certes hores, quan està dinant amb la seva millor amiga, sonen tots els mòbils, allò si que és desconcertant i ella ha de córrer i dir-li, a la seva amiga, agafa aquest o l'altre i digues un moment...

Un any, l'Angeleta li va preguntar per què passava aquell desori, i la Pura va dir que tenien vida pròpia i que en cada un tenia una llista diferent d'amistats, però és que Nadal era Nadal per a tots.

La Pura era molt prudent i no volia que en canviar de telèfon i traspasar els números de les amistats se'n perdés cap.

En aquesta vida si no fas cas de la prudència et pots perdre moltes coses que et feien feliç.